

Arrest

nr. 93 846 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 november 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 november 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 maart 2012.

1.3. Op 24 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. U zou een soennitische moslim zijn afkomstig van Mosul. U woonde met uw ouders en uw broer in Faisaliya. U zou slechts één maand naar de lagere school zijn gegaan. Uw vader had een winkel. Uw broer zou, sinds 2005, voor het Amerikaanse leger op de luchthaven van Mosul hebben gewerkt. Uzelf hebt niet gewerkt in Irak. U ging mee met uw vader naar zijn winkel. U voetbalde af en toe met uw neef. Verder bleef u thuis waar u TV keek en met uw moeder babbelde. Op 3 oktober 2010 zou uw vader zijn vermoord in zijn winkel. In november 2010 zou uw broer u hebben gezegd dat u het land moest verlaten. Hij vreesde dat u gevaar liep omwille van zijn werkzaamheden voor de Amerikanen. Hij vreesde dat u, net zoals uw vader, zou worden vermoord. U zou Irak op 2, 3 of 4 november 2010 hebben verlaten. U zou via Turkije naar België zijn gereisd waar u op 25 november 2010 aankwam en dezelfde dag asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart en de overlijdensakte van uw vader voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofd sprake is van een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming.

U hebt Irak verlaten op aanraden van uw broer. Uw broer vreest dat u zou worden gedood door diegenen die uw vader hebben vermoord. De reden waarom ze u zouden viseren is omwille van de werkzaamheden van uw broer voor de Amerikanen (CGVS, 30/03/2012, p. 8-9).

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen in verband met de vermeende werkzaamheden van uw broer voor het Amerikaanse leger. Dit is niet zonder belang aangezien u precies deze werkzaamheden inroept als reden waarom u wordt vervolgd. U zou in dit verband toch enig stuk moeten kunnen voorleggen, zoals bijvoorbeeld een arbeidscontract, een foto, een badge, een attest van het leger of iets anders van die aard. U verklaarde dat uw broer sinds 2005 voor de Amerikanen werkte (CGVS, 30/03/2012, p. 4). Bovendien woonde u vóór uw vertrek samen met hem in één huis (CGVS, 30/03/2012, p. 5). Nadat u Irak hebt verlaten had u nog contact met hem (CGVS, 30/03/2012, p. 7). U verkeerde aldus in de mogelijkheid om documenten te bekomen die de vermeende werkzaamheden van uw broer voor het Amerikaanse leger zouden kunnen staven. Het feit dat u nalaat dergelijke documenten voor te leggen, doet twijfels rijzen over deze beweerde activiteiten van uw broer en over de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Vervolgens zijn de verklaringen die u over de activiteiten van uw broer aflegt, zeer vaag en weinig concreet waardoor ze niet kunnen overtuigen. U verklaarde dat hij voor de Amerikanen als tolk en als bewaker werkte, meer bepaald op de luchthaven van Mosul (CGVS, 30/03/2012, p. 4-5). Verder kunt u nog vertellen dat hij een uniform droeg. Meer weet u echter niet (CGVS, 30/03/2012, p. 9). Zo weet u niet of hij rechtstreeks voor het Amerikaanse leger werkte of voor een firma (CGVS, 30/03/2012, p. 9). U kunt niet zeggen in welke basis hij werkte, enkel dat hij op de luchthaven werkte (CGVS, 30/03/2012, p. 9). U weet evenmin of hij nog ergens anders heeft gewerkt dan op de luchthaven. U weet niet waar hij verbleef als hij niet thuis kwam. U weet niet voor wie hij tolkte of waar hij tolkte. U kunt geen enkel voorbeeld geven van een situatie of een incident waarin uw broer als tolk optrad. U zou hem ook nooit naar zijn werk hebben gevraagd (CGVS, 30/03/2012, p. 10). U weet evenmin of uw broer nog voor de Amerikanen heeft gewerkt na uw vertrek (CGVS, 30/03/2012, p. 4, p. 14). Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen. Van iemand die beweert zijn land te hebben verlaten omwille van het werk van zijn broer, mag worden verwacht dat hij hierover enige informatie kan geven, temeer daar u verklaarde dat uw broer gedurende vijf jaar (van 2005 tot uw vertrek uit Irak in november 2010) voor de Amerikanen heeft gewerkt en dat u altijd met hem heeft samengewoond. In die context is het weinig geloofwaardig dat u nooit met hem over zijn werk zou hebben gesproken. Verder verklaarde u in ditzelfde verband nog dat u een zeer goed contact had met uw vader en dat u veel met uw moeder praatte (CGVS, 30/03/2012, p. 6). Er mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat u ook met hen over het werk van uw broer hebt gesproken.

Ook al zou er geloof kunnen worden gehecht aan de vermeende werkzaamheden van uw broer, dan nog dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanbrengt om een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat u het land hebt verlaten op aanraden van uw broer omdat hij vreesde dat diegenen die uw vader hadden vermoord, u ook zouden vermoorden (CGVS, 30/03/2012, p. 8). U haalt echter geen enkel concreet element aan om die vrees aannemelijk te maken. Zo verklaarde u dat u zelf nooit problemen hebt gekend omwille van het beroep van uw broer en dat u nooit

werd bedreigd in Irak (CGVS, 30/03/2012, p. 13-14). Ook uw vader en uw broer werden niet bedreigd (CGVS, 30/03/2012, p. 13-14). Het enige vervolgingsfeit dat u aanhaalt is de dood van uw vader. U verklaart hierover dat hij werd vermoord en beroofd in zijn winkel (CGVS, 30/03/2012, p. 12). U denkt dat uw vader werd vermoord omwille van de werkzaamheden van uw broer. Dit is echter een vermoeden (CGVS, 30/03/2012, p. 9). U overtuigt evenwel allerm minst wat betreft dit vermoeden. Op de vraag wie uw vader zou hebben vermoord, verwees u naar diegenen die uw broer in 2009 hadden aangeraden te stoppen met werken. U kunt echter niet aangeven wie dat waren. U zegt dat het Arabieren waren van de wijk (CGVS, 30/03/2012, p. 11, p. 13). U hebt evenwel niet gevraagd wie het precies waren (CGVS, 30/03/2012, p. 14). Dit is zeer opmerkelijk. Er mag immers van u worden verwacht dat u wilt weten wie uw vader zou hebben vermoord. Deze informatie is immers van essentieel belang om een correcte inschatting te kunnen maken van uw eigen risico op vervolging. U vreest immers door diezelfde mensen te worden vermoord. Een dergelijke laconieke houding hieromtrent ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. U kunt aldus niet overtuigen dat uw vader is vermoord omwille van de werkzaamheden van uw broer. Bovendien kan, zoals hierboven werd aangetoond, weinig geloof worden gehecht aan uw bewering als zou uw broer voor de Amerikanen hebben gewerkt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u na de dood van uw vader niet werd bedreigd. U hebt uitdrukkelijk verklaard dat er, buiten de dood van uw vader, niets is gebeurd waardoor u het land diende te verlaten (CGVS, 30/03/2012, p. 14). Na uw vertrek uit Irak is er niemand naar u komen vragen (CGVS, 30/03/2012, p. 15). U weet niet of uw broer werd bedreigd na uw vertrek uit Irak (CGVS, 30/03/2012, p. 15). U hebt hem dit ook niet gevraagd (CGVS, 30/03/2012, p. 15). Dergelijke onverschillige houding ondermijnt andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden o.a. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol o.a. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden o.a. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën o.a. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkook" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteitskaart is een aanduiding van uw identiteit en herkomst, de welke hier niet ter discussie staan. In verband met de overlijdensakte dient te worden vastgesteld dat met het blote oog te zien is dat de stempel niet origineel is maar ingescand. Deze vaststelling doet twijfels rijzen over de authenticiteit van dit document. Bovendien stelt dit document enkel dat uw vader is overleden door een beschieting (CGVS, 30/03/2012, p. 7). Het doet op geen enkele manier uitspraak over de omstandigheden van zijn dood of over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, onderneemt verzoeker een summiere poging om een aantal weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Verzoeker voert aan dat hij sinds maanden geen contact meer heeft met zijn broer zodat hij in de onmogelijkheid was om enig document ter staving van de werkzaamheden van zijn broer te kunnen voorleggen. Voorts wijst hij erop dat hij nog zeer jong was toen zijn broer voor de Amerikanen werkte en dat hij nog minderjarig was toen hij naar België kwam. Verzoeker acht het dan ook logisch dat zijn broer niet veel vertelde over zijn activiteiten voor de Amerikanen. Ook meent hij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de behandeling van het asiëldossier een onderscheid dient te maken tussen een jonge heer die pas meerderjarig is geworden en een volwassene.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zichzelf tegenspreekt wat betreft de veiligheidssituatie in Centraal-Irak, meer bepaald in de provincie Ninewa. Verzoeker wijst erop dat zelfs bij doelgerichte aanslagen ook gewone burgers omkomen en stelt dat men onmogelijk kan ontkennen dat dagelijks in Centraal-Irak aanslagen worden gepleegd, zowel doelgericht als niet doelgericht. Bijna elke dag worden op de Belgische televisiezenders beelden uitgezonden van de aanslagen die in Irak worden gepleegd en waarbij de meeste slachtoffers gewone burgers zijn, aldus nog verzoeker. Ook uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten blijkt volgens verzoeker duidelijk dat de situatie in Centraal-Irak in het algemeen en in Mosul in het bijzonder niet veilig is.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Car bomb blast kills at least eight in Iraq’s Mosul”* van 16 januari 2012 en het artikel *“UNHCR assists displaced children in Iraq’s Kurdistan region”* van 31 oktober 2011.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 49 en 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Dit is echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie beroepen om asiel te verkrijgen. Artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed, zoals blijkt uit wat volgt. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen in verband met de vermeende werkzaamheden van zijn broer voor het Amerikaanse leger, (ii) de verklaringen die hij over de activiteiten van zijn broer aflegt zeer vaag en weinig concreet zijn waardoor ze niet kunnen overtuigen, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, (iii) zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan de vermeende werkzaamheden van zijn broer, dan nog dient te worden vastgesteld dat hij onvoldoende ernstige elementen aanbrengt om een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aannemelijk te maken daar (1) hij zijn vrees dat diegenen die zijn vader hebben vermoord ook hem zullen vermoorden niet aannemelijk kan maken, (2) zijn bewering dat zijn vader werd vermoord omwille van de werkzaamheden van zijn broer slechts een vermoeden is en hij niet weet wie precies zijn vader zou hebben vermoord, (3) hij na de dood van zijn vader niet werd bedreigd en er niets zou zijn gebeurd waardoor hij het land diende te verlaten en (4) hij blijkt geeft van een zeer onverschillige houding ten aanzien van de situatie van zijn broer en hij zelfs niet weet of zijn broer werd bedreigd na verzoekers vertrek uit Irak, (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Ninewa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (v) de door hem voorgelegde documenten niet in staat zijn bovenstaande appreciatie om te buigen zoals wordt toegelicht.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr.

169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 april 2012 (CG nr. 1022145), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. In zoverre verzoeker erop wijst dat hij sinds maanden geen contact meer heeft met zijn broer zodat hij in de onmogelijkheid was om enig document ter staving van de werkzaamheden van zijn broer te kunnen voorleggen, slaagt hij er geenszins in een plausibele verklaring te bieden voor het gebrek aan stavingstukken dienaangaande. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker dat zijn broer sinds 2005 voor de Amerikanen werkte, dat hij voor zijn vertrek met zijn broer in één huis heeft gewoond en dat hij nog contact had met zijn broer nadat hij Irak had verlaten (administratief dossier, stuk 3, p. 4-5 en p. 7) zodat hij aldus wel degelijk in de mogelijkheid verkeerde om documenten te bekomen die de vermeende werkzaamheden van zijn broer voor het Amerikaanse leger zouden kunnen staven.

Waar verzoeker ter verschoning van zijn verregaande onwetendheid aanhaalt dat hij nog zeer jong was toen zijn broer voor de Amerikanen werkte, dat hij nog minderjarig was toen hij naar België kwam en dat het logisch is dat zijn broer niet veel vertelde over zijn activiteiten voor de Amerikanen daar dergelijke zaken niet worden verteld aan een kind, overtuigt hij evenmin. Van verzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij aangaande de werkzaamheden van zijn broer voor de Amerikanen en aangaande de dood van zijn vader – de elementen die de aanleiding vormden voor het vertrek uit zijn land van herkomst – coherente, duidelijke en aannemelijke verklaringen kan afleggen. Verzoekers leeftijd kan geen afdoende verschoning vormen voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden, onaannemelijke verklaringen en zijn laconieke houding omtrent kernelementen van zijn asielrelaas, temeer verzoeker zestien jaar was op het ogenblik van zijn vertrek uit Irak. Van een zestienjarige die zijn land van herkomst ontvlucht omwille van de beweerde werkzaamheden van zijn broer, de moord op zijn vader en de vrees hetzelfde lot te zullen ondergaan, kan worden verwacht dat hij een minimum aan informatie kan geven omtrent deze werkzaamheden van zijn broer en de omstandigheden waarin zijn vader om het leven is gekomen. Verzoeker slaagt hier echter niet in zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden besluit dat hij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratie procedure neergelegde documenten niet betwist zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming nog zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas wijst de Raad erop dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Irak" – *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkook"*, laatst geüpdatet op 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Ninewa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Ninewa in het bijzonder nog steeds problematisch is, zoals ook blijkt uit hoger aangehaalde SRB alsook uit de als bijlage aan de verweernota van 15 juni 2012 gevoegde updates van de veiligheidssituatie (Cedoca-antwoorddocumenten Chronologie Irak 2012/1 van 26 januari 2012, Chronologie Irak 2012/2 van 9 februari 2012, Chronologie Irak 2012/3 van 19 maart 2012 en Chronologie Irak 2012/4 van 19 april 2012) waaruit blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de SRB van 5 januari 2012 nog steeds gehandhaafd blijven, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in de provincie Ninewa dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad leest in de SRB: "Op basis van de cijfergegevens die specifiek zijn voor de provincie Ninewa en Kirkook, (...), blijkt dat de frequentie van het geweld en bijgevolg het risico op met geweld geconfronteerd te worden sterk gedaald is in beide provincies. De daling is het sterkst in Ninewa. Daar vielen in de eerste 8 maanden van 2011 nog slechts de helft van het aantal slachtoffers in vergelijking met vorig jaar. De indijking van het terroristische geweld dat vroeger vooral werd veroorzaakt door AQI zal daar vanzelfsprekend één van de grootste redenen voor zijn." (p. 17). Uit de informatie blijkt dat in Ninewa sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch, zoals de commissaris-terecht stelt is dit geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkbaar verbeterd en het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Uit de lezing van de SRB kan worden besloten dat er actueel geen melding wordt gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze heeft gesteld dat "Het geweld in de provincie Ninewa (...) niet aanhoudend (is) en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger (...) eerder beperkt (is)." en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen. Met het betoog dat zelfs bij doelgerichte aanslagen ook gewone burgers omkomen, dat men onmogelijk kan ontkennen dat dagelijks in Centraal-Irak aanslagen worden gepleegd, zowel doelgericht als niet doelgericht en dat elke dag worden op de Belgische televisiezenders beelden worden uitgezonden van de aanslagen die in Irak worden gepleegd en waarbij de meeste slachtoffers gewone burgers zijn, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten kan geenszins

blijken dat de actuele situatie in de provincie Ninewa er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Ter terechtzitting legt de verwerende partij een update neer van de veiligheidssituatie in Irak (Ninewa-Kirkuk), gedagtekend 31 juli 2012, en wordt daarbij toegelicht dat er geen wijzigingen zijn in de veiligheidstoestand en in de genomen conclusie.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS